

Ана Ринопополи
Нощен министър

– Ясно... Ясно... – Едрият портиер го изгледа търпеливо. – Има три вида процедури – обикновена, бърза и извънредно спешна. Коя ще предпочетете?

– Извънредно спешната! Въпросът е от изключително...

– Разбрах, Нататък.

Мъжът хукна. Портиерът викна подире му:

– Къде отивате? Първо на гишето, за формуляр! Мъжът се нареди на опашката пред гишето; за щастие бяха само трима. Щом дойде неговият ред, рече:

– Трябва да говоря с...

– Не ме интересува, аз продавам формуляри.

– Дайте ми един извънредно спешен.

– На съседното гише.

– Не може ли да го получа от вас?

– А вие не можете ли да прочетете какво пише тук?

– Младежо, по-бързо! – възропта старицата, която стърчеше зад него. Мъжът се запъти към другото гише.

– Застанете на опашката! – викна му някакъв мъж.

– Но аз вече бях на другата...

– Хич не ни интересува! – кресна друг. Намеси се един полицаи:

– Хайде.

Наложил се мъжът да се нареди зад още двайсет души; опита се да се овладее. Когато дойде неговият ред, получи червен формуляр.

– Хиляда и двеста.

– Защо толкова скъпо?

– Петстотин за спешност, триста за извънредно, четиристотин такса за секретариата; ясно?

Мъжът не възрази и тръгна из залата; щом зърна свободна маса, хукна към нея, размахвайки формуляра; седна и почна да го попълва, като остави много празни графи. А сега накъде? Правилникът бе окачен на стената; състоеше се от тридесет и три члена и деветдесет и седем параграфа, заемаше няколко метра от стената. Мъжът започна да го чете най-търпеливо, но издържа до параграф пети от член трети. Отчая се, озърна се и видя гише, на което пишеше „Справки“. Пред гишето имаше голяма опашка. Тогава мъжът отиде отново при портиера, който решаваше някаква кръстословица.

– Моля...

– На гише „Справки“ – измърмори портиерът и го погледна.

Мъжът се примири и застана на опашката. След четвърт час дойде

и неговият ред.

– Така ли се попълва формуляр? На толкова години сте, а не можете да... – Служителката се ядоса и започна да нанася поправки, ама толкова бързо, че мъжът се зачуди как тя можеше да разбере какво е написал.

– Знаете ли какво си мисля? Не дай, боже, да се наложи човек като вас да управлява космически кораб...

– А вие знаете ли кой съм аз? – възкликна мъжът и се опита да измъкне значката си от петлика, за да ѝ я покаже.

– По-спокойно. Не ме интересува. Днес всеки е нещо. Нямам време за губене; щом не сте попълнили формуляра, както трябва, толкова ползе за вас. – И момичето го отпрати.

Мъжът побесня и тръгна да обикаля с червения формуляр в ръка. В дъното на коридора зърна някакъв разсилен, седнал на стол. Отиде при него.

– Извинете... Разсилният не го и погледна.

– Извинете... Видя, че разсилният попълва фиш от Тото-космос.

– Аха, и вие ли играете? – запита го той, като се престори, че му е интересно. – Имате ли някаква система?

Разсилният повдигна глава:

– Как мислите, дали Андромеда ще победи Кентавър? Мъжът се позамисли:

– Те са от една класа. Би трябвало да знаем имената на екипажите.

Разсилният възрази:

– Един мой приятел играе по научна система... на времето беше в космическата милиция.

– Кога?

– Преди седем години.

– Доста отдавна, значи. Ако искате, бих могъл да се осведомя.

– Наистина ли? – погледна го разсилният. – Астронавт ли сте?

– Аз съм капитан Владимир Кларк.

– За пръв път чувам името ви. В кой отбор участвувате?

– В никой; аз съм офицер от кариерата. Я ми кажете, къде трябва да отнеса този формуляр?

– Ама нали ще ми се обадите, преди да си тръгнете?

– Разбира се. И аз съм запаянко. А за формуляра?

– Елате.

Поведе го по коридора, отвори една врата и излязоха пред някакво стълбище.

– На първия етаж, в петнайсега стая.

Капитанът се качи. Почука на вратата на стая номер петнайсет; отвори му някаква черноока жена, без грим, облечена в бяло. Тя дръпна формуляра и му посочи стола:

– Дайте ми документите си.

Капитанът ги подаде; жената взе една жълта папка, пхна в нея формуляра заедно с документите, затвори папката и надписа корицата.

– Как се казвате?

– Нали ви дадох документите си?

– Как се казвате?

– Владимир Кларк.

– Кое е името, кое – презимето? Човек днес не може да се оправи с тези имена.

– Кларк – отвърна примирен капитанът. – Вижете какво, въпросът е извънредно спешен. Става дума за...

– Излишно е да ми го казвате; червеният формуляр е достатъчно красноречив. Докторът ще ви приеме веднага щом се освободи.

– За какво ми е?

– Вие ме смайвате! Бих могла да ви бъда майка; защо говорите такива работи? Знаете ли колко души идват тук, за да дрънкат какви ли не глупости? Нашата служба е необходима, за да отсява хората с болно въображение.

– Но аз...

– Знаете ли колко са?

– Но аз...

– Не се вълнувайте. Успокойте се, това може да се отрази на психотехническия изпит.

– Но аз...

Нищо не помогна; медицинската сестра излезе, преди той да успее да й каже, че... Вратата се отвори почти веднага, сестрата му се усмихна:

– Заповядайте. Капитанът влезе и започна:

– Господин докторе...

– Всичко ми е ясно – прекъсна го психоаналитикът. – Разположете се удобно. Предполагам, че не за пръв път попълвате тестове.

– Не. Исках да ви кажа...

– Ясно. Заповядайте. Този часовник е точен; ще отбележи времето за всеки попълнен тест. Вие трябва да сложите формуляра в онзи процеп; после, внимавайте, има три кутии – жълта, червена и синя;

червеният формуляр се слага в червената кутия, синият...

– Разбрах – прекъсна го капитанът. – Но аз...

– Разполагате с неограничено време...

– Но аз не мога да губя нито миг; става дума за нещо извънредно важно.

– Излишно е да го казвате на мен. Аз съм лекар, и толкоз. Успокойте се и попълнете тестовете.

Лекарят излезе; капитанът понечи да хукне подире му и да зареже всичко, но се овладя; новината беше много сериозна, трябваше да говори лично с директора, а това беше единственият начин да стигне до него. Откакто през далечната 1960 година електронният мозък бе доказал, че може да свърши за четири дни онова, което осемстотин счетоводители вършат за месец, бюрокрацията – обзета от ужас, че може да бъде пометена – постепенно сложи ръка на машините и разгърна около тях такава дейност, че се наложи да удвоят броя на служителите. Имаше два начина човек да съобщи нещо на директорите от Министерството на междупланетните работи – да пише или да се яви лично. Капитанът писа, но никой не му отговори; преди три дни прати и своя помощник Хуарес, но той изчезна; а сега бе дошъл лично и бе загубил вече цял час!

Сграбчи с яд тестовете; беше ги попълвал и друг път, щеше да се оправи бързо; така, я да видим; за да се измъкне от лабиринта и стигне до тревата, заекът би трябвало да мине оттук и оттук; не, грешка; голяма работа! Залови се с другия тест: уреди за пилотиране – шега работа! Следваха дълги редици числа, които ставаха все по-дребни; трябваше да подчертае еднаквите; голяма работа, той беше инженер, беше свикнал да борави с числа; това, това и това! Дявол да го вземе, пак сгреши! Да вървят по дяволите! В края на краищата не зависеше от този психотехнически изпит дали ще го вземат на работа я!

Попълни тестовете, без да размишлява, както му дойде, после побърза да напъха листовете в оцветените кутии. След това почука на вратата – беше доволен. Медицинската сестра го придружи до чакалнята. Капитанът се отпусна в креслото и се опита да се овладее; замисли се за своята Мария и почна да пуши цигара след цигара. Мина цял час. Той скочи и хукна към вратата.

– Няма смисъл – обади се някакъв мъж, който чакаше също като него. – Всички трябва да чакаме. Добре поне, че измислиха тия извънредно бързи електронни мозъци, иначе имаше да си гнием из чакалните! – И посочи чакащите – четирима мъже и една жена, които в същия миг погледнаха към тавана и въздъхнаха.

– Човек може да полудее – изръмжа капитанът.

– Бюрократия – обади се едно много изискано старче, което държеше на коленете си огромна чанта.

Най-сетне повикаха капитана. Изисканият господин почервения и почна да протестира:

– Позволявам си... да изтъкна... че се оказва незаслужено предпочитание...

– Господинът трябва да повтори изпита – сръза го медицинската сестра. – Забъркал е страшна каша, поставил е червените формуляри в жълтата кутия и обратно; цяло безобразие. Лекарят е побеснял.

Тя покани капитана при лекаря, който го руга в продължение на няколко минути.

– Стига! – кресна капитанът. – Няма да се подложа отново на изпит. Аз съм капитан Кларк, на действителна служба. Минал съм през всички изпити.

Лекарят отвори жълтата папка. – Точно така – каза той, – вие сте на действителна служба; не е трябвало да се подлагате на изпит. Този доктор Пиаченца...

– Какво трябва да правя сега?

– Ама че безобразие! – Лекарят барабанеше с пръсти по папката. – Сигурен ли сте, че сте уведомили лекаря за вашето звание?

– Той не ми даде думата.

Психоаналитикът го изгледа със съмнение, после сви рамене. Грабна телефонната слушалка, набра някакъв номер и измърмори:

– Да се оправя главният лекар. Ще ви пратя при него. И обясни случая по телефона. После даде досието на капитана – той трябваше да го отнесе в стая номер 27.

Главният лекар го изгледа с укор:

– Как можахте да забъркате тази каша?

– Нищо не съм забъркал! Изобщо не ми дадох думата! Слушайте, нямам време за губене. Трябва да говоря веднага...

– Това не ме интересува. Допусната е грешка, а в моето отделение не бива да стават грешки. Я обяснете какво сте забъркали – вашите формуляри са стигнали до електронния мозък.

– Нищо не съм забъркал! – повиши глас капитанът. – Цяла сутрин обикалям от служба в служба. А разправят, че ако човек дойде лично, нещата се уреждали по-бързо.

– Ако всички спазваха правилника, всичко щеше да се урежда за час. А никой не ни помага. Всички твърдят, че не знаели правилника. А

това означава липса на обществено съзнание, уважаеми господине!

– Аз съм капитан! – викна Кларк.

– Успокойте се. – Лекарят изглеждаше объркан. – На действителна служба ли сте?

– Разбира се.

– Защо не казахте веднага? Вървете, вървете, където искате. Капитане, щом нямате време за губене, нашата служба също няма време за губене. Така е. Вземете си документите и вървете!

Капитанът грабна документите и изхвъркна, за да не се поддаде на изкушението да го напердаши. Хукна да търси разсилния, запаянко по Тото-космос, и се опита да му обясни какво се е случило.

– Прав сте, господин капитан. Тук царя истински хаос. Всяка служба гледа да мине другата. Оставете на мен. Дайте ми вашия формуляр.

Разбира се, оказа се, че червеният формуляр са го задържали в Психотехническата служба.

– И на колене да ги молите, пак няма да ви го върнат! Формулярите са номерирани. Вземете нов формуляр. После елате при мен, ще отидем да обядваме заедно, вие ще ми обясните някои неща за тия космически двигатели.

Капитанът отново се нареди на опашка, попълни формуляра и се върна при разсилния.

– Защо взехте извънредно спешен формуляр? Всички си служат с тях. Послушайте ме, по-добре е по обикновената процедура.

Останал без сили, капитанът се върна обратно, купи жълт формуляр, попълни го и отиде при разсилния; той взе формуляра и поведе капитана към подземие номер едно, където посетителите, застанали на три дълги опашки, чакаха своя ред, за да напъхат формулярите си в съответните кутии.

– Видяхте ли? – рече му той с тържествуващ тон. – Пред жълтата кутия има само двайсетина души. Наредете се на опашката, аз сам ще ви намеря.

Щом застана на опашката, капитанът отново побесня – бе загубил цяла сутрин. Огледа киселите физиономии на хората от опашката, които от време на време се споглеждаха със съседите си и въздишаха.

– Следващия път ще си донеса и обед – рече една жена.

– Има закусвалня.

– Ама и вие ги говорите едни! Нали знаете, че веднага след това трябва да чакаме в подземие номер две, за да ни извикат?

Вярно! Капитанът не беше помислил за това – гневът му бе заменен

от безпокойство, че няма да успее.

Щом се отдалечи от кутията, зърна разсилния, който му намигаше:

– Елате, капитане.

– Трябва да отидем веднага в подземие номер две.

– Имаме на разположение точно час, повярвайте ми.

В ресторанта капитанът отговаряше разсеяно на разсилния, който гълташе лакомо предложения му обед. После се шумгна в навалищата в подземие номер две, очаквайки да му върнат формулярите. Беше се нахранил, това го ободри; беше готов на всичко, дори да хвърли във въздуха Министерството на междупланетните работи само и само да го изслушат.

– Престанете да се блъскате! – сръза го някаква дебела жена, вероятно вдовица на мъж, загинал при трудова злополука. – Ще ни повикат.

Най-сетне капитанът чу името си и започна да си пробива път през навалищата; едни запротестираха в хор, други пък им викнаха да мълкнат; над всички се извиси повелителният глас на един полицаи:

– Тишина?

Капитанът стигна до работа.

– По-бързо! – изграка роботът. – Викам ви от няколко минути!

– Нямахте как да мина.

– По-бързо, вашите документи за самоличност. Капитанът пхна служебната си карта и прибра своя формуляр. Вдясно по стълбището слизаше тълпа от хора, които носеха своите формуляри. Тръгна след тях. Един металически глас повтаряше: „Сините формуляри по стълба номер две, червените формуляри по стълба номер три, жълтите формуляри по стълба номер едно, сините формуляри...“

Някакъв разсилен издърпа безцеремонно формуляра от ръката му и когато капитанът се насочваше към чакалнята, изведнъж зърна в коридора мъж с обещени очи, с разкопчана яка, с треперещи ръце. Това беше Чериър, третият бордови офицер.

– Чериър!

– Господин капитан!... – измърмори лейтенантът. – Намерих Хуарес. Подложили са го на наркоанализа... разделиха ни веднага... искаха и с мен да направят същото...

– Какво?

– Задържаха го в Психотехническата служба. Започнал да буйствува...

– Успял ли е да се срещне с някого?

– С никого, господин капитан! За да ги принудим да ни изслушат,

би трябвало да си послужим с лъчеви пистолети. А може би Хуарес е полудял наистина – тук е от три дни, не се знае къде е! Луда работа! А като си помисля, че Хуарес искаше да свърши две неща наведнъж... да вземе разрешение за женитба... Ха! Ха!...

Младежът се закиска; Кларк го сграбчи за ръката и го разтърси:

– Чериър! Ти ял ли си?

Младежът като че ли се опомни; поруменя, оправи косата си с ръка, закопча си яката.

– Извинете... не, не съм ял.

– Вземи. Прав беше разсилният, като ме накара да напъхам тия сандвичи в джоба. Значи Хуарес е тук от три дни, а пък аз си мислех, че се е запилял някъде... А ти? Какво правиш тук? Доколкото знам, ти си женен...

– Дойдох да ви търся! Разкарват ме от служба в служба. Ако не бяхте вдигнали олелията в Психотехническата служба, щяха и мен да наркотизират, също като Хуарес. Но щом чуха името ви, направо ме изритаха! Я кажете, как можахте да се справите с тях?

– Карай да върви... Но ти още не си ми казал защо си дошъл да ме търсиш.

– Господи! – Чериър се облеши. – Тук човек може така да се обърка, че да забрави и най-важното. Господин капитан, Торенте се оправи съвсем, дойде на себе си. Той потвърди онова, което бе изговорил, докато бълнуваше. Лекарят ми даде препис от записите.

Капитанът грабна документите; положението ставаше критично, а тук продължаваха да ги мотаят.

– Владимир Кларк – викна нечий глас. Капитанът подскочи.

– Вече? Чериър, ела с мен.

– Господинът не може да влезе – рече разсилният.

– Лейтенант Чериър ще дойде с мен! – отсече гневно Кларк.

Разсилният сви рамене. Двамата офицери влязоха в стая номер 107.

Късогледият служител ги погледна.

– Име, презиме, адрес.

– Стига. Въпросът е извънредно важен. Служителят повтори с новосов глас:

– Име, презиме, адрес.

– Капитан Владимир Кларк и лейтенант Роберт Чериър искат да разговарят по спешност...

– Това е службата за обикновена процедура...

– Хич не ме интересува! Ние искаме да се явим...

– Момент... – Служителят престана да пише и натисна звънеца. Появи се разсилният. – Заведете ги при Лампедуза. Не мога да разбера какво искат. Следващият.

– Но аз... – започна капитанът. Чериър го дръпна за ръкава. Последваха разсилния, който ги заведе в стая номер 109. Мозъкът на Кларк работеше трескаво; присъствието на Чериър му вдъхваше смелост. Щом влязоха, той изрече на служителя:

– Господин Лампедуза! Ние сме офицери на действителна служба. Ще се оплача от безобразната работа на вашата служба. Цяла сутрин ни разкарват от стая в стая. Как е възможно това?

– Прав сте. – Служителят ги погледна и присви очи. – Може би не сте попълнили червен формуляр. Да. Точно така. А нашите служби са претоварени. Имаме нужда от още служители. Работим непрекъснато, но персоналът е недостатъчен.

– Прав сте, прав сте, господин Лампедуза! – възкликна капитанът. – Ще го кажа на най-високо място. А междувременно... разчитам на вас, доктор Лампедуза!

– Разчитайте на мен – натърти важно Лампедуза и ги отведе лично в службата на доктор Робертсън.

– Кажете, капитане – започна снизходително началничката на службата.

– Налага се да отидем при генералния директор; само той може да ни свърже с негово превъзходителство министъра.

– За молба ли става дума?

– Не. Това е военна тайна. Госпожа Робертсън подскочи:

– И сте дошли тук? Споменахте ли някъде за това?

– Не сме деца...

– Стая номер 4733. Генерал Панда Тун! – отсече тя и натисна едно копче.

Разсилният ги придружи до асансьора.

– Предпоследният етаж – поясни той.

– Най-после, може би ще успеем – рече Чериър, като влязоха в асансьора; той се усмихна – започваше да изпитва към Кларк все по-голямо уважение.

– Личи си, че имате опит, господин капитан.

– Не, не е така. За пръв път идвам тук. Формалностите около женитбата ги уреди жена ми. Вие нямате представа колко са издръжливи жените! Но да оставим това! Дано Торенте да се е заблудил!

– Господин капитан, боя се, че не се е заблудил. Познавам отдавна

Торенте; той е педант и е много упорит. Когато кацнахме на Марс, той вече знаеше къде да търси и как да търси.

– Така ли? Но той е могъл да се свърже...

– Не. Там беше още по-лошо. Познавам тамошната бюрокрация.

Почти като тукашната.

Двамата въздъхнаха. Излязоха от асансьора, запътиха се към стаята на генерал Панда Тун и почукаха. Посрещна ги една жена, която ги изгледа с ледените си сини очи.

– Попълнихте ли формуляра?

– Какъв формуляр?

– Поискайте от разсилния. – Вратата се затвори. Кларк не се предаде и почука отново. Вратата се откряна едва-едва.

– Аз съм капитан Кларк.

– Така ли? – отвърна жената. – За да командувате, трябва сам да сте много дисциплиниран. Формулярът. – И хлопна вратата под носа им.

Кларк успя да се овладее да не й кресне нещо и тръгна за формуляр, следван от лейтенанта, който въздъхна:

– Ех, братко Хуарес, всичко ми е ясно!

Дадоха им виолетов формуляр, на който се мъдреше недотам дискретният въпрос: „Защо искате да говорите с генерала?“ Кларк погледна Чериър с недоумение, Чериър му отвърна със същото. После Кларк написа: „Важна военна тайна.“ Зачакаха.

Най-сетне ги повикаха. Генерал Панда Тун ги очакваше; черното му лице беше помрачняло. Капитан Кларк застана мирно и му докладва. Генералът взе папката и преди да я прелисти, запита строго:

– Къде е бордовата книга на кораба?

– Тя е в моя помощник Хуарес. Изпратих го в министерството преди три дни.

– Не съм го виждал.

– Сигурно все още ви търси.

– Що за помощник имате? Да не успее за три дни да се свърже с мен!

– Лейтенантът твърди, че са го задържали в Психотехническата служба...

– Че какво търси там? За какъв дявол...

– Моля ви, господин генерал, да не се занимаваме с бюрокрацията и правилниците. Аз ви нося последните новини. Земята е в опасност.

Генералът го изгледа невъзмутим:

– Това не може да бъде причина да нарушавате реда! Напротив... –

И наведе глава над документите. – Ама вие... наистина ли сте капитан?... Не, не, трябва да намерим бордовата книга... Секретарката ще потърси вашия помощник, ако такъв наистина съществува. Как се казва?

– Хуарес.

Първата секретарка се свърза с различните служби; всички знаеха за лейтенанта, но всички твърдяха, че допреди малко е бил при тях, но после бил отишъл в съседната стая.

– Това е работа на Психотехническата служба! – заяви гневно секретарката.

Старият генерал кипна:

– Рано или късно ще трябва да поставим тия доктори на място...

– Припомням на господин генерала – прекъсна го с леден глас секретарката – какво предвижда правилникът: всеки субект, който не е с всичкия си, трябва да бъде подложен на преглед, преди да бъде допуснат при вас.

– Що за човек е вашият помощник? – запита недоверчиво генерал Панда Тун. – Как е възможно да се обърка така?

– Извинете, господин генерал! Но вие просто не си давате сметка! Марсианците се канят да нападнат Земята!

Генералът сбърчи вежди:

– Кой сте вие, та твърдите подобно нещо? Да не би да сте министър? Не прекалявайте, капитане. Вие, астронавтите, сте хора с болно възбуждение... помня... марсианците са наши съюзници от векове. Не ми се вярва. А пък вие, молете се на бога, защото не виждам как ще се отървете от военен съд; вашият помощник е тук от три дни, а още не е дошъл да ми съобщи такава новина!

– Но, господин генерал, аз поисках да се свържа с вас още от космоса!

– Точно така – потвърди първата секретарка. – Аз имам феноменална памет. Спомням си: кораб Алтаир пети, капитан Владимир Кларк иска среща. Папката е за подпис при директора.

– Още ли не я е подписал?

– Той подписва по две на час.

– Толкова малко?

– Толкова много, искате да кажете. Секретарите пишат писмата, електронният мозък обработва данните, но всичко се дообработва от директора; нали той най-добре знае какви са изискванията на министерството, нали единствен той може да влиза в контакт с господин

министъра.

– Ами ако новината е спешна?

– В такъв случай се изпозува спешната процедура. Червеният формуляр.

– Та-нали с този червен формуляр изгубих цяла сутрин! Не можете ли да разберете, че аз стигнах до вас благодарение на нормалната процедура, която вече никой не използва?

– Не сте постъпили правилно. Сега вашето досие ще се забави при секретарите.

Кларк пребледня, изпружи ръка и рече:

– Тогава вие ще носите отговорност за това, което ще се случи със Земята!

– Аз не мога да нося никаква отговорност. Господин генералът – също. Досието следва обичайния си път.

Капитанът простена:

– Обзалагам се, че Хуарес вече е разговарял с вас, затова е и мръднал!

– Внимавайте... без намеци... правилникът предупреждава изрично, че персоналът трябва да се уважава! Тук, в службата, аз съм служителка, която изпълнява дълга си, а вие сте обикновен посетител; приканвам ви да се държите прилично!

Първата секретарка се ядоса и излезе; генералът я проследи с поглед – гледаше очарован бедрата ѝ. Кларк забеляза всичко и разбра, че този старец няма да му помогне. Захлупи лицето си с ръце, стори му се, че вижда Мария, която го гледаше изплашена; той трябваше да направи нещо, и то на всяка цена, на всяка цена!

– Ще отида направо при директора! – викна Кларк.

– Вие сте луд – отвърна генералът. – Ще ви арестуват за обида на държавен служител. Всъщност – измърмори той – вие сам забъркахте тази каша, оправяйте се сам... да изпратите помощника си с бордовата книга и да го изгубите, сякаш е... какво да кажа... сякаш става дума за чифт ръкавици.

– Та нали ония от Психотехническата служба...

– Прав сте! – възкликна генералът и се зарадва, нали намери на кого да стовари вината. – Вземете тези документи и идете на последния етаж, при заместник-секретаря. А Психотехническата служба оставете на мен. Щура работа! – Той се развика. – Навират си нос в работи, които не ги засягат! Във военни тайни! Това е бойкот! Какво ти, саботаж, направо саботаж. – Грабна диктофона и започна яростно: – До главния

лекар на Психотехническата служба, копие...

Капитанът се понесе със свръхзвукова скорост, следван от Чериър.

– Насам... в асансьора!

Отвориха вратата, влязоха, качиха се, отново затвориха вратата и беж по ярко осветения коридор.

– Вече е нощ! – изръмжа Чериър.

Усърдните служители продължаваха да работят; след малко щяха да бъдат заместени от други, не по-малко усърдни свои колеги. Откъм кабинета на заместник-секретаря дочуха два гласа – единият приличаше на кучешко скимтене, а другият – по-рязък, се опитваше да го заглуши. Капитан Кларк изведнъж се досети:

– Искаш ли да се хванем на бас, че това е Хуарес? И отвори вратата.

– Как си позволявате? – викна с възмущение заместник секретарят.

Кларк не му обърна внимание и се втурна към Хуарес:

– Драги Хуарес, най-последно!

– Господин капитан! – викна зарадван Хуарес. – Ще полудея. От три дни...

– Знам, знам всичко! – отвърна Кларк и го потупа по рамото. – Сега тук сме ние! Къде е първият секретар?

Кларк и двамата офицери сякаш изпълниха цялата стая. Дребничкият заместник-секретар изляз:

– Кой? Дневният или нощният?

– Няма значение. Търся някого, който би могъл да уведоми министъра, че марсианците се канят да нападнат Земята!

– Не може да бъде! Сериозно ли говорите?

– А вие как мислите? Че трима офицери ще дойдат чак дотук, за да си правят шегги, така ли?

Дребничкият заместник-секретар се сгърчи ката изстискан сюнгер. Порови се из документите, прегледа ги и рече смаян:

– Но резултатите от проверката на тестовете... четете... тук пише... че лейтенант Хуарес иска да се жени за марсианка и че капитан Кларк хич не го е еня, че зайците ще изядат тревата в лабиринта!

– Това е бойкот от страна на психоаналитиците! – кресна Кларк. – Призна го и генерал Панда Тун!

– Напълно възможно. – Заместник секретарят огледа тримата астронавти; беше объркан; той познаваше задкулиските машинации, тия машинации, от които все той страдаше.

– Родината е в опасност! – започна Чериър и дребничкият секретар

подскочи; май беше настъпил подходящ момент цялото министерство да научи кой е заместник-секретарят Парапопулус!

– Аз съм патриот – заяви решително той. – Но съм и безукоризнен служител. Правилникът не предвижда как да се постъпва в подобни случаи! Как да ви свържа с директора, без да наруша установения ред?

– Става дума за спасението на човешкия род! – ревна Кларк.

Заместник-секретарят вдигна очи и го изгледа:

– Разбирам, капитане... родината... марсианците ни изменят... Чуйте какво ще ви кажа!

Заместник-секретарят се увери, че няма кой да го чуе, сви се още повече и прошепна:

– Ще трябва да бъдете готови на всичко! Аз ще ви прикривам! След няколко минути моята смяна свършва, ще дойде моят заместник... аз ще му разясня какъв е случая... а вие в това време влезте веднага в последната стая на този коридор, дето е преди салона на министъра. Там дневният директор ще се сбогува с нощния директор; гледайте да се вмъкнете така, сякаш вече сте били приети... моля ви, не се бавете!

Тримата астронавти кимнаха в знак на съгласие и докато двамата висши служители се ръкуваха, те се промъкнаха в кабинета и щом нощният директор влезе, те застанаха мирно.

– Господин директоре! – викна Кларк, без да позволи да го прекъсват. – Продължавам изложението си, прекъснато поради края на работното време на дневната смяна. На вас се пада историческата чест да уведомите негово превъзходителство министъра, че марсианците се канят да нападнат Земята. Ето рапорта, прегледан от всички служби на министерството! Няма време за губене! Ето снимките на вражеските кораби... Ето... вижте... – Тримата офицери побързаха да размахат досиетата под носа на директора; с това те всяха смут в кабинета и не позволиха на секретарите да се обадят.

– Родината е в опасност! – продължаваше да вика Чериър на всеки, който понечваше да се обади.

– Три дни! – викна Кларк. – Цели три дни тези папки обикалят из министерството и досега никой не ви ги е показвал!

– Три дни! – викна нощният директор; той започна да натиска клавишите на всички диктофони и на всички звънци.

– Три дни! По-бързо! – обърна се той към частните секретари. – По-бързо! Служители, кокошки, патки, глупаци! По-бързо! Ще вдигна във въздуха цялото министерство!

И повлече из коридора тримата офицери, като размахваше гневно

бордовия дневник; вратите се разтваряха, служителите хукваха след него; групата ставаше все по-голяма: началници, заместник-началници, първи и втори секретари, всички викаха и размахваха жълти, червени, зелени и виолетови формуляри.

– Прав сте – поясни Кларк. – Марсианците твърдят, че имали някакво тайно, тотално, убийствено оръжие.

– Няма да ни победят – викна патриотично настроеният директор и почука на вратата на кабинета на нощния министър. Всички млъкнаха. След малко някакъв задгробен глас се обади:

– Влез!

– Той е бесен! – рече директорът и се поколеба да отвори.

– Може би вече знае всичко.

В този миг сирените завиха, засвистяха ракети и се втурнаха към небето; откри огън и зенитната артилерия; небостъргачът затрептя, в коридора звъннаха счупени стъкла. Директорът натисна бравата и се обърна към прозореца, за да види блясъците от експлозиите.

– Проклетници! – викна той. – Изменници! Но няма да ни победят!

Отвори вратата и всички видяха могъщата фигура с четири змиевидни ръце и дълъг хобот, седнала в креслото на нощния министър.

– Ма... Ма... Марсианците!

Навън пукотевицата стихваше; от салона на министъра излязоха двамина марсиански войници, въоръжени с пистолети със силициев окис, които можеха да превърнат за три секунди всеки човек в каменна статуя. Зад войниците се показва новият нощен министър; хоботът му бе извит тържествено, като рог на нибелунг. Земните хора се прилепиха до стените.

– Ние окупирахме Земята с нашето тайно оръжие. – Хоботът се протегна заплашително към служителите. – Какво значи това? Службата ще продължи да работи, както досега. Директор Воронов, елате при мен с делото, по което има възражения. Всички останали, вън! Това е в разрез с правилника! На работа! Всички по местата си! На работа!

Служителите се измъкнаха мълчаливо. Марсианецът се запъти към кабинета си:

– На работа! На работа!

После зърна тримата офицери, които се бяха прилепили до стената и го гледаха облещени:

– Вие сте здрави мъже, я елате да изнесете моя предшественик и портрета на президента! По-бързо!

Насочените пистолети със силициев окис накараха астронавтите да

побързат; те влязоха в салона с наведени глави, после излязоха, предшествувани от един марсианец, който размахваше заплашително хобота си и държеше във всяка от четирите си ръце по един пистолет; Чериър и Хуарес едва носеха вкамененото тяло на министъра, чиято десница бе вдигната за поздрав. След тях крачеше отчаяният Кларк – той пък носеше огромния портрет на световния президент – стареца с тъжната усмивка, когото наричаха баща на човешкия род.

Най-отзад вървеше още един въоръжен до зъби марсианец. От притворените врати служителите дебнеха да разберат какво става, а в дълбоката тишина, настъпила след безполезната отбрана на Земята, в Министерството на междупланетните работи отекваха тежките стъпки на нашествениците, които бяха победили Земята, като бяха сложили ръка на бюрокрацията.

КРАЙ

© Ана Ринопполи
© 1980 Божан Христов, превод от италиански

Сканиране: Xesiona, 2008
Разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2009

Издание:

Онирофилм. Сборник фантастични разкази
Книгоиздателство „Г. Бакалов“, Варна, 1980
Италианска, I издание
Превод Божан Христов
Редактор Светозар Златаров
Водещ редактор Гургана Калчева
Оформление Богдан Мавродинов и Жеко Алексиев
Илюстрация на корицата Текла Алексиева
Художествен редактор Иван Кенаров
Технически редактор Пламен Антонов
Коректор Паунка Камбурова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10557>]